

mäe kaupja nende endise tee peal, ja nemad olid
otsesõõrimehed surma tüülist peasnud. Nende aitaja
ning abimees Luupluup seisis nüüd jälle julgest,
haukus rõõmsalt ja lipputas sabba, kui olles tabanud
ühtelda: nüüd olleme meie ääda kimbutusest peasnud.
Agga teina ei läinud mitte sedda teed mis Niggulas
ette võttis, vaid võttis teed teisele poole. Waesed
lapsed ning wõerad tunnistasid Jumalale tänno andes,
et koer nende peastja olnud, sellepärast ütsusid nemad
koera juhatamist enam kui Niggula näitamist. Tunni
nea pärrast allas kulla nende kätte paistma, ja Nig-
gulas kütis isse ennast. — Kulla liggidal läks tee
tül maad möda äkilist järwe kallast, seal juhtus
herra tüttar koggemata jalga libbistama ja weeris
mööda kallast alla; agga Luupluup olli kui tuul teina
kannul, sassis ainastega lapse rietest kinni ja oidis
tedda ni kaua riivakile kui inimesed appi jõudsid.
Seddawiisi targa koera läbbi kõigest ädast peasnud,
tännasid wõerad ja waesed lapsed Jumalat, kes neile
imekikkul kombel abbi saatnud. Wõeras herra, kes üks
nõutab Saksamaa mees olli, näitas ennast waeste
laste wasto wägga tännolik, teina kinkis neile roh-
keste raha ja panni neid oma kullu peale koli, kus
nemad mõislikkust ning waggaks inimeseks üleskaswid.
Agga suuwel, kui kool seismas, käisid nemad oma
truui koeraga korra issa auda watamas, istutasid kenna
lillekesti õnna issa aua peale ja andsid tänno Issandale,
kes neid tännini ni eldest aitnud ja armolikkust kaitnud.

Anna ja Jakob.

Minä tahan teile siin lühhidelt jutustada Anna
ning Jakobi luggu, mis ei olle tuulest wõetud, waid
ülle miinewal talwel Saksamaal tõeste juhtunud, kui
seal wägga rohkesti lund maas olli. Rõlmi linna
liggidal Meini jõe ääres ellas üks tallomees, niimega
Eipke, kelle wanem tüttar Anna — üks wiisakas
keina näoga piiga, igga omikul weite karruga piima
ning koort linna turrule kaubale weddas; Jakob
olli weddaja. Anna kandis suuwel argi-päwal pun-
nase seelikku ja roheline kampsoli, talwel ühe pikka
willase kue, agga kes tedda püha-päwa ehtes kir-
ritus ehk kulla wainul kügel näggi, se rõmustas ennast,
ja rägitalse et mõni linna saks üsna sellepärast maale
läinud: Anna ehtid watama. Üts wana kohtu-herra,
kelle kooki Anna iggapäaw piima wiis, juhtus ennamist
iggakord kõgis asja tallitamist leidma, kui tüttarlaps
seal olli, olgo et wanake tuld piibu peale võttis,
kunalit põllema pahi, külma wet küffis ehk muud
tahtis. Sesiänane suurtsuggu inimene rääkis siis ikka
mõne lahke sõna Anna wasto ja näitas ennast mõne
korra ni allandlik, sest teina armastas naljatamist:
et tüttarlapse palgeid sillitas: agga se juhtus ikka
siis kui teina auuwäärt abbi kasa praua seal ei olnud
ja kõgi tüdruk sedda nalja ei näinud! Misuggusid
lahked naljakad saksu leiti ka teistes majjades, ja need
hädad inimesed ollesid meie Anna puhased palged
wiimaks suure sillitamisega kahwaks teinud, kui Jakob